

Arrest

nr. 85 374 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Tot december 2008 woonde u bij uw broer en zijn gezin in Masis, provincie Ararat, Armenië. In maart 2009 bent u verloofd met H.S. (...), een vriend van uw broer. U hebt hem in 2009 leren kennen nadat hij aan uw broer uw telefoonnummer had gevraagd. S (...) verbleef op dat moment nog in België. Hij was in 2001 in België aangekomen omwille van zijn problemen in Armenië. Hij werd er immers van beschuldigd een moord te hebben gepleegd. Zo was er in 2001 een dode gevallen bij een caf eruzie te Jerevan en omdat S (...) op dat moment daar ook aanwezig was, werd hij als schuldige aangeduid. Hij had echter niets met het incident te maken. Hij werd toen na enkele dagen opsluiting voorwaardelijk vrijgelaten. Echter, de familie en vrienden van het slachtoffer beschouwden hem als de echte dader. Hij vluchtte

hierom dus in 2001 naar België. Hij heeft toen ook een asielaanvraag ingediend, maar volgens u werd er geen procedure opgestart. In 2009 werd hij gerepatrieerd naar Armenië en jullie zijn vervolgens verloofd. Na de verloving woonden jullie enkele dagen samen. S (...) werd echter lastig gevallen door de familieleden of vrienden van het slachtoffer bij het incident in 2001. Hierdoor kon hij niet meer bij zijn ouders blijven wonen en ging hij naar verschillende plaatsen. Ook u woonde afwisselend bij uw schoonouders en bij familieleden in het dorp Sisyan. Op een dag werd u op straat aangevallen door twee à drie personen. U werd aan uw haren getrokken en u diende de verblijfplaats van uw man te zeggen. Omdat u schreeuwde en zo aandacht van omstaanders kreeg, liepen uw aanvallers weg. Volgens u waren dit ook de familieleden of vrienden van het slachtoffer. Diezelfde personen zijn na een tweetal maanden ook nog naar uw schoonouders gegaan. Daar werden jullie bedreigd met een wapen en opnieuw werd er naar de verblijfplaats van S (...) gevraagd. Uw schoonvader heeft toen aan hen gezegd dat hij de verblijfplaats van S (...) niet kent omdat S (...) na een ruzie is vertrokken. Nadien werden uw schoonouders nog regelmatig lastig gevallen. Ook de politie heeft in die periode naar S (...) geïnformeerd. Zo was er zelfs in die periode een telefoontje van de politie met de boodschap dat ze S (...) wilden arresteren. In mei 2009 vertrok S (...) alleen naar België. In juni 2009 regelde uw schoonvader documenten voor u zodat ook u naar België kon reizen. Op 29 juli 2009 bent u uit Armenië vertrokken en op diezelfde dag bent u in België aangekomen. Na uw aankomst hebt u een regularisatieaanvraag gedaan. S (...) had immers ook eerder dergelijke aanvraag ingediend en u dacht om via zijn regularisatieprocedure verblijfsdocumenten te verkrijgen. In de zomer van 2011 werd er aangaande de regularisatieaanvraag van S (...) een negatieve beslissing genomen en hij werd in juli 2011 opnieuw naar Armenië gerepatrieerd. Bij zijn aankomst in de luchthaven in Armenië werd hij door de politie tegengehouden en er werd hem gevraagd wie eerder zijn reis naar België had geregeld. Ook zijn Armeens paspoort werd ingehouden. Na twee dagen werd hij vrijgelaten. U was ondertussen alleen achtergebleven in België. U was zwanger op het moment dat S (...) werd gerepatrieerd. Pas op 2 december 2011 hebt u een asielaanvraag ingediend. Op 23 december 2011 is uw zoon in België geboren. Intussen is S (...) vanuit Armenië naar Rusland vertrokken. Omwille van financiële redenen hebben jullie zelden contact met elkaar.

Ter staving van uw relaas legde u uw Armeens paspoort, een kopij van de eerste pagina's van het Armeens paspoort van S (...) en de geboorteakte van uw zoon neer.

B. Motivering

U verklaarde dat u in juli 2009 Armenië hebt verlaten omdat uw verloofde H.S (...) er problemen had naar aanleiding van een incident in 2001 waarbij een persoon tijdens een caféruzie werd gedood. Zo werd S (...) zowel door de politie als door de familie en vrienden van het slachtoffer onterecht als schuldige beschouwd (CGVS gehoor 8/03/2012 p.13, 16-18). U vreest bij terugkeer naar Armenië dat de familie van het slachtoffer wraak zal nemen op uw kind (CGVS gehoor p.22).

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België een asielaanvraag hebt ingediend. U verklaarde dat u na uw aankomst in België in juli 2009 een regularisatieaanvraag hebt ingediend omdat uw verloofde toen ook in dergelijke procedure zat. U dacht op die manier verblijfsdocumenten te verkrijgen. Pas nadat u en uw verloofde in de zomer van 2011 in deze procedure een negatieve beslissing hebben ontvangen en uw verloofde vervolgens naar Armenië werd gerepatrieerd (CGVS gehoor p.12-13), besloot u uiteindelijk om in december 2011 een asielaanvraag in te dienen. U zei dat u concreet op dat moment asiel vroeg omdat u toen zwanger was en diende geholpen te worden bij uw medische kosten. Ook vond u dat u niet langer illegaal in België kon verblijven (CGVS gehoor p.13). Echter, deze verklaringen zijn moeilijk te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging in Armenië. Dat u pas na een dergelijk aanzienlijke periode besluit een asielaanvraag in te dienen, stelt eveneens uw nood aan internationale bescherming in vraag.

Wat vervolgens uw eigenlijke asielrelaas betreft, moet worden geoordeeld dat u er niet in bent geslaagd deze aannemelijk te maken. U stelde dat u in navolging van de problemen van uw verloofde S.H.(...) éénmalig op straat werd aangevallen (CGVS gehoor p.13). U situeerde dit voorval in de winter van 2009 (CGVS gehoor p.13-14). Naast het feit dat u niet accurater kon zijn, werd opgemerkt dat deze verklaring moeilijk te plaatsen is tegenover de andere aangebrachte elementen van uw relaas. U zei immers even later dat uw verloofde op het moment van voornoemd incident al in België was. Echter, uw man was pas sinds mei 2009 in België (CGVS gehoor p.8) en, zoals u zelf hebt aangegeven, was het toen reeds zomer in Armenië (CGVS gehoor p.14). Toen u op deze onderlinge inconsistentie werd gewezen en u om meer duidelijkheid werd gevraagd, zei dat u het zich niet kon herinneren. U zei dat er mocht genoteerd worden dat u zich vergist (CGVS gehoor p.14). Er werd hierdoor echter geen opheldering geboden en de opgemerkte inconsistentie blijft dus overeind. Dit tast de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident logischerwijze aan. Temeer gezien het

betreffende incident het enige incident was waarbij u fysiek werd aangevallen door de vervolgers van uw man, kan een accurate alsook correcte situering in de tijd worden verwacht. U verklaarde dat u na het voornoemde incident nog samen met uw schoonouders door diezelfde personen met een wapen werd bedreigd (CGVS gehoor p.15). U zei dat dit voorval ongeveer twee maanden na de fysieke aanval heeft plaatsgevonden. Opnieuw kon u geen concretere tijdperiode of datum aangeven (CGVS gehoor p.15). Echter, gezien er aangaande het eerste incident weinig duidelijkheid heerst, is het logisch dat de situering van het tweede incident voor het Commissariaat-Generaal onvoldoende nauwkeurig is. Bovendien zei u nog op het einde van uw gehoor dat u een paar dagen na uw verloving met S (...) werd vervolgd en lastig gevallen (CGVS gehoor p.23). Toen werd gevraagd of S (...) toen nog in Armenië was, antwoordde u ontkennend en zei dat hij toen reeds in België was (CGVS gehoor p.23). Aangezien uw verloving van maart 2009 dateert en het vertrek van uw man pas in mei 2009 was, wordt uw voorgaande uitspraak als verwarrend beschouwd. U bent er dus allerm minst in geslaagd het Commissariaat-Generaal duidelijke verklaringen te geven over de vervolgingsfeiten die u zelf in Armenië hebt ervaren. Echter, gezien u behalve de twee voorgaande gebeurtenissen zelf niets meer hebt meegemaakt in Armenië, kunnen de voorgaande vaagheden niet aannemelijk worden genoemd. Hierdoor wordt er ook afbreuk gedaan aan de aannemelijkheid van uw asielproblematiek.

Overigens werd nog vastgesteld dat u aangaande de eigenlijke vervolgingsproblematiek van uw verloofde S (...) onvoldoende informatie kon aanreiken. Zo zei u dat zijn problemen tot stand waren gekomen na een caféruzie in 2001 waarbij een dode was gevallen. Sindsdien wordt hij vervolgd door de familie van het betreffende slachtoffer (CGVS gehoor p.13, 18). U wist echter niet concreet wanneer dit incident had plaatsgevonden. Daarnaast had u ook geen enkel idee wie er was vermoord en welke familie er sinds 2001 uw man viseerde (CGVS gehoor p.16, 18). Echter, gezien u gedurende een periode van twee jaar samen met uw man in België hebt verbleven en hij volgens u waarschijnlijk wel op de hoogte was van de identiteit van de voornoemde familie (CGVS gehoor p.18), kan uw onwetendheid niet aannemelijk worden genoemd. Uw uitleg dat u S (...) geen dingen over het incident mocht vragen (CGVS gehoor p.16), is onvoldoende overtuigend. Dat gedurende een periode van meer dan twee jaar de identiteit van de familie, die ook u in 2009 heeft aangevallen en bedreigd, u nooit ter ore is gekomen, is weinig geloofwaardig te noemen. Bovendien worden uw schoonouders volgens u tot op heden nog steeds door diezelfde personen lastig gevallen (CGVS gehoor p.15) en blijkt er uit uw verklaringen dat u net deze personen vreest bij een eventuele terugkeer naar Armenië (CGVS gehoor p.22). Uw gebrek aan kennis over de identiteit van uw vervolgers doet ernstige afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas. Temeer gezien u op heden in België bij de oom van S (...) verblijft en hij nog in december 2011 naar Armenië is gegaan (CGVS gehoor p.21), is uw gebrek aan kennis onredelijk te noemen.

Verder bleek ook nog uit uw verklaringen dat u er niet van op de hoogte bent of er op heden in Armenië een rechtzaak tegen S (...) is opgestart. Uw antwoord 'weet niet, waarschijnlijk wel, hij is op de vlucht, maar hij zegt niets concreet aan mij' (CGVS gehoor p.19), wordt als niet aannemelijk aanschouwd. Ook uw verklaringen over een eventuele veroordeling van S (...) in het verleden waren vaag (CGVS gehoor p.19). U weet ook niet of S (...) op heden in Armenië door officiële instanties wordt gezocht (CGVS gehoor p.21). Deze vage verklaringen tasten de aannemelijkheid van uw relaas verder aan. Gezien uw verblijf van meer dan twee jaar in België, gezien uw huidig verblijf bij de oom van S (...), gezien uw contacten met S (...) en gezien uw contacten met uw schoonouders en broer in Armenië (CGVS gehoor p.8, 10, 15), doet uw onwetendheid over dergelijke belangrijke aspecten van uw asielaanvraag ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Van een asielaanvraagder mag immers worden verwacht dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze aanbrengt en dit zo accuraat mogelijk. Hij/zij dient dan ook ernstige en veelvuldige pogingen te ondernemen om zich over dergelijke elementen te informeren. Uw verklaring dat u tot op heden nog steeds geen poging hebt ondernomen om bij de oom van S (...) te informeren om zo mogelijks meer te weten te komen over de actuele probleemsituatie van uw verloofde in Armenië (CGVS gehoor p.21), tast niet enkel de door u voorgehouden vrees voor vervolging aan, maar ondermijnt ook verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw Armeens paspoort, een kopij van de eerste pagina's van het Armeens paspoort van S (...) en de geboortakte van uw zoon kunnen niets wijzigen aan de eerder geformuleerde besluiten.

Deze documenten bevatten immers enkel informatie over de persoonlijke identiteitsgegevens van u, uw verloofde en uw zoon en deze informatie werd door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat haar asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zij bij een terugkeer naar Armenië, als verloofde van S. H. (...), zal lastig gevallen worden door de familie van het in 2001 gedode slachtoffer en dat deze familie eventueel wraak zal willen nemen op het kind van verzoekster. Om reden dat haar verloofde gerepatriëerd was maar niet in Armenië kon blijven omwille van de aanhoudende bedreigingen, was het voor verzoekster aangewezen om een asielaanvraag in België te doen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoekster sinds haar aankomst op 29 juli 2009 gewacht heeft met het indienen van een asielaanvraag tot op 2 december 2011 moeilijk te rijmen is met de door haar verklaarde vrees voor vervolging in Armenië.

Verzoekster is van mening dat het feit dat zij pas na de repatriëring van haar verloofde een asielaanvraag heeft gedaan juist een bewijs is van haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster licht toe dat zij sinds 29 juli 2009 samenwoont met haar verloofde in België en zij zich beschermd voelde door het feit dat zowel haar verloofde als zijzelf een regularisatieaanvraag hadden gedaan. Na de repatriëring van haar verloofde was zij zonder enige bescherming en had zij geen andere uitkomst dan een asielaanvraag te doen teneinde deze internationale bescherming te bekomen. Verzoekster was er immers van op de hoogte dat haar verloofde niet voor een lange periode in Armenië kon verblijven en dat hij noodgedwongen uit Armenië zou wegvluchten. Verzoekster voert aan dat bij een repatriëring naar Armenië zij en haar kind in Armenië in gevaar zullen zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster weinig details kan verstrekken omtrent het incident van de caféruzie in 2001. Verzoekster wenst hierop te antwoorden dat zij pas in 2009 verloofd was met S.H. (...) en zij dus absoluut geen details kan verstrekken betreffende het incident van 2001. Verzoekster is er ook niet van op de hoogte of er nog een rechtszaak tegen S.H. (...) hangende is in Armenië. Verzoekster heeft het grootste deel van haar verlovingsperiode met voormelde persoon samengeleefd in België en niet in Armenië.

Voor verzoekster is het voldoende dat haar verloofde na zijn repatriëring naar Armenië in 2011 onmiddellijk Armenië verlaten heeft en naar Rusland is vertrokken. Voor haar bewijst dit dat haar verloofde niet in Armenië kan wonen en het is voor haar ook duidelijk dat zijzelf niet in Armenië kan verblijven en wonen.

Zij vraagt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier van verzoeker terug over te maken aan de commissaris-generaal.

2.2. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt er gemotiveerd dat verzoekster pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België een asielaanvraag ingediend en wordt er eveneens gemotiveerd dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar asielaanvraag aannemelijk te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd

is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het feit dat verzoekster na meer dan twee jaar verblijf in België een asielaanvraag heeft ingediend valt inderdaad moeilijk te rijmen met de door haar verklaarde vrees voor vervolging in Armenië. De bestreden beslissing stelt: *“U zei dat u concreet op dat moment asiel vroeg omdat u toen zwanger was en diende geholpen te worden bij uw medische kosten. Ook vond u dat u niet langer illegaal in België kon verblijven (CGVS gehoor p.13). Echter, deze verklaringen zijn moeilijk te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging in Armenië.”*

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet: *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van verklaringen en argumenten. De Raad meent dat de situatie van verzoekster en haar echtgenoot betreffende hun regularisatie niet dienstig kan worden opgeworpen als gerechtvaardigde reden voor de zeer late indiening van haar asielaanvraag. De Raad schaart zich dan ook achter het relevante onderdeel van de bestreden beslissing en het oordeel van de commissaris-generaal. De Raad meent dat de door verzoekster aangehaalde redenen niet overtuigen.

Wat betreft de kern van haar asielaanvraag betreft geeft verzoekster louter aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en stelt zij dat zij weinig details kan geven omtrent de caféruzie daar zij slechts in 2009 verloofd was met haar echtgenoot en zij geeft dit aan als reden waarom zij niet op de hoogte is van zijn rechtszaak in Armenië. Dit kan de Raad allerminst overtuigen. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

De bestreden beslissing wijst terecht op de vaagheid van de verklaringen van verzoekster, die de aannemelijkheid van haar asielrelaas ondermijnen, onder meer: *“... Bovendien worden uw schoonouders volgens u tot op heden nog steeds door diezelfde personen lastig gevallen (CGVS gehoor p.15) en blijkt er uit uw verklaringen dat u net deze personen vreest bij een eventuele terugkeer naar Armenië (CGVS gehoor p.22). Uw gebrek aan kennis over de identiteit van uw vervolgers doet*

ernstige afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas. Temeer gezien u op heden in België bij de oom van S (...) verblijft en hij nog in december 2011 naar Armenië is gegaan (CGVS gehoor p.21), is uw gebrek aan kennis onredelijk te noemen.”

De bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel van motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen. Verzoekster betwist de overige motieven niet en zij blijft bovendien in gebreke om met concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoekster komt aldus niet tegemoet aan de bewijslast die thans bij haar rust.

Het loutere feit dat haar verloofde na zijn repatriëring van Armenië onmiddellijk naar Rusland zou vertrokken zijn doet geen afbreuk aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing die worden geschraagd door de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS